

tya egymás szemében tükröződő alakzatok, bemutatásuk kölcsönösen feltételezi a másik létét, csakis egymás mellett létezésükben értelmezhetők, hiszen a társadalom szempontjából ők az érem két oldala.

Az alkonyat és az elmerengő visszatekintés egész kötetén és ciklusokon átívelő legmeghittebb és leggazdagabb képei azonban alighanem a fent említett apa- és anya-versekben jelennek meg. A *Meditáció apám ginkgómagjai felett* apa-képe az örök dinamizmussal sodródó folyó, mely „hátán cipelte a napnyugtát”, egyszerre szimbolizálja a védelmező erőt és a megtartó gyöngédséget. Az anya (*Anyá, Egy életút, Vallomás*) búskomor megbánással, hiányérzettel és végtelenül gyengéd szeretettel megalkotott allegóriája az elillanó, égi léttel bíró felhő („Anyám felhővé vált, / s apám felett lebeg, aki felhővé vált.” – *Meditáció felhőről*). Ez a szülőábrázolás éppen ambivalenciájában a legmegindítóbb. A gyermek sorsára hagyja azokat, akik ebbe a világba beleteremtették, s mikor az emlékek csöndes alkonyában mégis visszatekint, e kapcsolat eredetének felidézése csupán egy testidegen élmény, az érintés (érinthetőség) tagadása („Ha meglátogat valakit Szöulban, / talán azért, mert olyan aprócska, / fel sem tűnik, hogy ott járt (...) hogyan tudott ez a test világra hozni engem? / Kutatom, hogy miben hasonlítunk mi ketten.” – *Anyá*).

Minket mégis minden vers után megérint, ahogy „az élet aranylón ömlik tova”, míg valahol valakinek meg nem súgjuk: „amint hátán fénnyel a folyó, / úgy folynék én. Úgy élnék újra.”

